

Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (pátého senátu)

10. srpna 2017*

„Řízení o předběžné otázce – Naléhavé řízení o předběžné otázce – Policejní a soudní spolupráce v trestních věcech – Evropský zatýkácí rozkaz – Rámcové rozhodnutí 2002/584/SVV – Postupy předávání mezi členskými státy – Podmínky výkonu – Důvody, pro které je možné výkon odmítnout – Článek 4a odst. 1 přijatý na základě rámcového rozhodnutí 2009/299/SVV – Zatýkácí rozkaz vydaný za účelem výkonu trestu odnětí svobody – Pojem „soudní jednání, ve kterém bylo vydáno dané rozhodnutí“ – Řízení, ve kterém došlo ke změně dříve uložených trestů – Rozhodnutí, kterým se ukládá celkový trest – Rozhodnutí vydané v nepřítomnosti dotyčné osoby – Odsouzená osoba, která se osobně nezúčastnila soudního jednání týkajícího se jejího původního odsouzení v řízení v prvním stupni ani v odvolacím řízení – Osoba, která byla v odvolacím řízení obhajována právním zástupcem – Zatýkácí rozkaz, ve kterém nejsou v tomto směru uvedeny žádné informace – Důsledky pro vykonávající justiční orgán“

Ve věci C-271/17 PPU,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU, podaná rozhodnutím Rechtbank Amsterdam (soud v Amsterdamu, Nizozemsko) ze dne 18. května 2017, došlým Soudnímu dvoru téhož dne, v řízení týkajícím se výkonu evropského zatýkácího rozkazu vydaného na

Sławomira Andrzeje Zdziaszka,

SOUDNÍ DVŮR (pátý senát),

ve složení J. L. da Cruz Vilaça, předseda senátu, M. Berger, A. Borg Barthet, E. Levits a F. Biltgen (zpravodaj), soudci,

generální advokát: M. Bobek,

vedoucí soudní kanceláře: M. Ferreira, vrchní rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 11. července 2017,

s ohledem na vyjádření předložená:

- za S. A. Zdziaszka M. Bouwman a B. J. Polmanem, advocaten,
- za Openbaar Ministerie K. van der Schaftem a U. E. A. Weitzel, jako zmocněnci,
- za nizozemskou vládu M. Noort a M. Bulterman, jako zmocněnkyněmi,
- za Irsko J. Quaney, jako zmocněnkyní, ve spolupráci s C. Noctor, BL,

* Jednací jazyk: nizozemština.

- za polskou vládu B. Majczynou a M. Nowakem, jakož i K. Majcher, jako zmocněnci,
 - za Evropskou komisi R. Troostersem a S. Grünheid, jako zmocněnci,
- po vyslechnutí stanoviska generálního advokáta na jednání konaném dne 26. července 2017,
vydává tento

Rozsudek

- 1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu čl. 4 odst. 1 rámcového rozhodnutí Rady 2002/584/SVV ze dne 13. června 2002 o evropském zatýkacím rozkazu a postupech předávání mezi členskými státy (Úř. věst. 2002, L 190, s. 1; Zvl. vyd. 19/06, s. 34), ve znění rámcového rozhodnutí Rady 2009/299/SVV ze dne 26. února 2009 (Úř. věst. 2009, L 81, s. 24) (dále jen „rámcové rozhodnutí 2002/584“).
- 2 Tato žádost byla předložena v souvislosti s výkonem – v Nizozemsku – evropského zatýkacího rozkazu vydaného Sądem Okręgowym w Gdańsku (krajský soud v Gdańsku, Polsko) na Sławomira Andrzeje Zdziaszka za účelem výkonu trestu odnětí svobody v Polsku.

Právní rámec

Mezinárodní právo

EÚLP

- 3 Článek 6 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, podepsané v Římě dne 4. listopadu 1950 (dále jen „EÚLP“), nadepsaný „Právo na spravedlivý proces“, stanoví:

„1. Každý má právo na to, aby jeho záležitost byla spravedlivě, veřejně a v přiměřené lhůtě projednána nezávislým a nestranným soudem zřízeným zákonem, který rozhodne o jeho občanských právech nebo závazcích nebo o oprávněnosti jakéhokoli trestního obvinění proti němu. Rozsudek musí být vyhlášen veřejně, avšak tisk a veřejnost mohou být vyloučeny buď po dobu celého, nebo části procesu v zájmu mravnosti, veřejného pořádku nebo národní bezpečnosti v demokratické společnosti, nebo když to vyžadují zájmy nezletilých nebo ochrana soukromého života účastníků, anebo v rozsahu považovaném soudem za zcela nezbytný, pokud by, vzhledem ke zvláštním okolnostem, veřejnost řízení mohla být na újmu zájmům spravedlnosti.

2. Každý, kdo je obviněn z trestného činu, se považuje za nevinného, dokud jeho vina nebyla prokázána zákonným způsobem.

3. Každý, kdo je obviněn z trestného činu, má tato minimální práva:

a) být neprodleně a v jazyce, jemuž rozumí, podrobně seznámen s povahou a důvodem obvinění proti němu;

b) mít přiměřený čas a možnost k přípravě své obhajoby;

c) obhajovat se osobně nebo za pomoci obhájce podle vlastního výběru nebo, pokud nemá prostředky na zaplacení obhájce, aby mu byl poskytnut bezplatně, jestliže to zájmy spravedlnosti vyžadují;

- d) vyslýchat nebo dát vyslýchat svědky proti sobě a dosáhnout předvolání a výslech svědků ve svůj prospěch za stejných podmínek jako svědků proti sobě;
- e) mít bezplatnou pomoc tlumočníka, jestliže nerozumí jazyku používanému před soudem nebo tímto jazykem nemluví.“

Unijní právo

Listina

- 4 Články 47 a 48 Listiny základních práv Evropské unie (dále jen „Listina“) jsou součástí hlavy VI Listiny, nadepsané „Soudnictví“.

- 5 Článek 47 Listiny, nadepsaný „Právo na účinnou právní ochranu a spravedlivý proces“, zní:

„Každý, jehož práva a svobody zaručené právem Unie byly porušeny, má za podmínek stanovených tímto článkem právo na účinné prostředky nápravy před soudem.

Každý má právo, aby jeho věc byla spravedlivě, veřejně a v přiměřené lhůtě projednána nezávislým a nestranným soudem, předem zřízeným zákonem. Každému musí být umožněno poradit se, být obhajován a být zastupován.

[...]“

- 6 Ve vysvětleních k Listině základních práv (Úř. věst. 2007, C 303, s. 17, dále jen „vysvětlení k Listině“) je v souvislosti s čl. 47 druhým pododstavcem Listiny uvedeno, že toto ustanovení odpovídá čl. 6 odst. 1 EÚLP.

- 7 *Ve vysvětleních k Listině je v souvislosti se zmíněným článkem 47 dále uvedeno, že „[v] právu Unie není právo na soudní projednání omezeno na spory týkající se občanských práv nebo závazků. Je to jeden z důsledků skutečnosti, že Unie je právním společenstvím, jak prohlásil Soudní dvůr [v rozsudku ze dne 23. dubna 1986, Les Verts v. Parlament (294/83, EU:C:1986:166)]. Avšak ve všech jiných hlediscích než rozsah se záruky přiznané EÚLP uplatňují v Unii obdobným způsobem“.*

- 8 Článek 48 Listiny, nadepsaný „Presumpce neviny a právo na obhajobu“, stanoví:

„1. Každý obviněný se považuje za nevinného, dokud jeho vina nebyla prokázána zákonným způsobem.

2. Každému obviněnému je zaručeno respektování práv na obhajobu.“

- 9 Ve vysvětleních k Listině je v tomto ohledu upřesněno, že:

„Článek 48 má totožné znění jako čl. 6 odst. 2 a 3 EÚLP [...]“

[...]

V souladu s čl. 52 odst. 3 Listiny má toto právo stejný smysl a rozsah jako právo zaručené EÚLP.“

- 10 Článek 51 Listiny, nadepsaný „Oblast použití“, v odstavci 1 stanoví:

„Ustanovení této listiny jsou při dodržení zásady subsidiarity určena orgánům, institucím a jiným subjektům Unie, a dále členským státům, výhradně pokud uplatňují právo Unie. [...]“

11 V článku 52 Listiny, nadepsaném „Rozsah a výklad práv a zásad“, je uvedeno:

„1. Každé omezení výkonu práv a svobod uznaných touto listinou musí být stanoveno zákonem a respektovat podstatu těchto práv a svobod. Při dodržení zásady proporcionality mohou být omezení zavedena pouze tehdy, pokud jsou nezbytná a pokud skutečně odpovídají cílům obecného zájmu, které uznává Unie, nebo potřebě ochrany práv a svobod druhého.

[...]

3. Pokud tato listina obsahuje práva odpovídající právům zaručeným Úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod, jsou smysl a rozsah těchto práv stejné jako ty, které jim přikládá uvedená úmluva. Toto ustanovení nebrání tomu, aby právo Unie poskytovalo širší ochranu.

[...]

7. Soudy Unie a členských států náležitě přihlížejí k vysvětlením vypracovaným jako pomůcka pro výklad této listiny.“

Rámcová rozhodnutí 2002/584 a 2009/299

12 Body 5, 6, 8, 10 a 12 odůvodnění rámcového rozhodnutí 2002/584 znějí takto:

„(5) [...] zavedení zjednodušeného systému předávání odsouzených nebo podezřelých osob za účelem trestního řízení nebo výkonu soudních rozhodnutí ve věcech trestních umožňuje odstranit složitost a možné prodlení spojené se stávajícími postupy vydávání. [...]

(6) Evropský zatýkácí rozkaz zavedený tímto rámcovým rozhodnutím je prvním konkrétním opatřením v oblasti trestního práva k provedení zásady vzájemného uznávání, na kterou Evropská rada poukázala jako na „úhelný kámen“ justiční spolupráce.

[...]

(8) Rozhodnutí o výkonu evropského zatýkácího rozkazu musí podléhat dostatečné kontrole, což znamená, že justiční orgán členského státu, ve kterém byla vyžádána osoba zatčena, bude muset přijmout rozhodnutí o jejím předání.

[...]

(10) Mechanismus evropského zatýkácího rozkazu je založen na vysoké míře důvěry mezi členskými státy. Jeho provádění lze pozastavit pouze v případě závažného a trvajících porušování zásad stanovených v čl. 6 odst. 1 [EU, nyní po změně článek 2 SEU] některým členským státem v případě, že toto porušování Rada zjistila podle čl. 7 odst. 1 [EU, nyní po změně čl. 7 odst. 2 SEU] s důsledky stanovenými v čl. 7 odst. 2.

[...]

(12) Toto rámcové rozhodnutí ctí základní práva a zachovává zásady zakotvené v článku 6 [EU], které jsou vyjádřeny i v Listině [...], zejména v kapitole IV uvedené listiny. Nic v tomto rámcovém rozhodnutí nelze vykládat tak, že zakazuje odmítnout předání osoby, na kterou byl vydán evropský zatýkácí rozkaz, jestliže existují na základě objektivních skutečností důvody domnívat se, že uvedený zatýkácí rozkaz byl vydán za účelem stíhat nebo potrestat tuto osobu z důvodu

jejího pohlaví, rasy, náboženství, etnického původu, státní příslušnosti, jazyka, politického přesvědčení nebo sexuální orientace, nebo že by této osobě mohla být z kterékoliv z těchto příčin způsobena újma.

[...]

- 13 Článek 1 tohoto rámcového rozhodnutí, nadepsaný „Definice evropského zatýkacího rozkazu a povinnost jej vykonat“, stanoví:

„1. Evropský zatýkací rozkaz je soudní rozhodnutí, které vydal některý členský stát proto, aby jiný členský stát zatkl a předal vyžádanou osobu za účelem trestního stíhání nebo výkonu trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojené[ho] s odnětím osobní svobody.

2. Členské státy vykonají evropský zatýkací rozkaz na základě zásady vzájemného uznávání a v souladu s ustanoveními tohoto rámcového rozhodnutí.

3. Tímto rámcovým rozhodnutím není dotčena povinnost ctít základní práva a obecné právní zásady zakotvené v článku 6 [EU].“

- 14 Články 3, 4 a 4a uvedeného rámcového rozhodnutí upravují důvody pro povinné odmítnutí výkonu evropského zatýkacího rozkazu a důvody, pro které je možné odmítnout výkon evropského zatýkacího rozkazu.

- 15 Rámcové rozhodnutí 2009/299 upřesňuje důvody, na jejichž základě může vykonávající justiční orgán členského státu odmítnout výkon evropského zatýkacího rozkazu v případě, že se dotyčná osoba nezúčastnila jednání soudu. V bodech 1, 2, 4, 6 až 8, 14 a 15 jeho odůvodnění je uvedeno:

„(1) Právo obviněné osoby osobně se účastnit soudního jednání je obsaženo v právu na spravedlivý proces stanoveném v článku 6 [EÚLP], jak jej vykládá Evropský soud pro lidská práva. Tento soud rovněž prohlásil, že právo obviněné osoby osobně se účastnit soudního jednání není absolutní a že obviněná osoba se za určitých podmínek může uvedeného práva ze své vlastní svobodné vůle, výslovně či mlčky, avšak jednoznačně, vzdát.

(2) Různá rámcová rozhodnutí provádějící zásadu vzájemného uznávání pravomocných soudních rozhodnutí neřeší konzistentně otázku rozhodnutí, které bylo vydáno v soudním jednání, kterého se dotyčná osoba nezúčastnila osobně. Tato různorodost by mohla komplikovat činnost právníků a narušit justiční spolupráci.

[...]

(4) Proto je nezbytné stanovit jasné a společné důvody pro neuznání rozhodnutí, která byla vydána v soudním jednání, kterého se dotyčná osoba nezúčastnila osobně. Toto rámcové rozhodnutí má za cíl zpřesnit vymezení těchto společných důvodů, což by mělo umožnit vykonávajícímu orgánu vykonat rozsudek či rozhodnutí i přes neúčast dotyčné osoby na jednání soudu při plném dodržení práva dané osoby na obhajobu. Toto rámcové rozhodnutí neupravuje formy a způsoby, včetně procesních požadavků, kterými má být dosaženo výsledků uvedených v tomto rámcovém rozhodnutí, jež jsou záležitostí vnitrostátního práva členských států.

[...]

(6) Ustanovení tohoto rámcového rozhodnutí, kterým se mění jiná rámcová rozhodnutí, stanoví podmínky, za kterých by uznání a výkon rozhodnutí vydaného v soudním jednání, kterého se dotyčná osoba nezúčastnila osobně, neměly být odmítnuty. Jedná se o alternativní podmínky; pokud je jedna z podmínek splněna, poskytuje vydávající orgán vyplněním příslušného oddílu

evropského zatýkacího rozkazu nebo osvědčení stanovených v ostatních rámcových rozhodnutích záruku, že požadavky byly nebo budou splněny, což by mělo být pro účely výkonu rozhodnutí na základě zásady vzájemného uznávání dostatečné.

- (7) Uznání a výkon rozhodnutí vydaného v soudním jednání, kterého se dotýčná osoba nezúčastnila osobně, by neměly být odmítnuty, pokud byla dotýčná osoba osobně předvolána, a tudíž vyrozuměna o plánovaném datu a místě konání jednání soudu, ve kterém bylo vydáno toto rozhodnutí, nebo pokud jiným způsobem skutečně převzala úřední informaci o plánovaném datu a místě jednání soudu tak, aby bylo možné jednoznačně určit, že o plánovaném jednání soudu věděla. V této souvislosti se rozumí, že dotýčná osoba měla tyto informace obdržet „včas“, což znamená v dostatečném předstihu, který jí umožní zúčastnit se jednání soudu a účinně využít svého práva na obhajobu.
- (8) Právo obviněné osoby na spravedlivý proces je zaručeno v [EÚLP], jak je vykládána Evropským soudem pro lidská práva. Toto právo zahrnuje právo dotýčné osoby osobně se účastnit jednání soudu. Aby mohla své právo uplatnit, musí dotýčná osoba o plánovaném jednání soudu vědět. Podle tohoto rámcového rozhodnutí by měl každý členský stát v souladu se svým vnitrostátním právem zajistit, aby osoba o jednání soudu věděla, přičemž to musí být samozřejmě v souladu s požadavky uvedené úmluvy. V souladu s judikaturou Evropského soudu pro lidská práva by při posuzování toho, zda je způsob, jakým je informace poskytnuta, dostačující k zajištění toho, aby dotýčná osoba o jednání soudu věděla, mohla být případně věnována zvláštní pozornost rovněž snaze dotýčné osoby přijímat informace, které jsou jí určeny.

[...]

- (14) Toto rámcové rozhodnutí se omezuje na zpřesnění vymezení důvodů pro neuznání v nástrojích, jimiž se provádí zásada vzájemného uznávání. Proto je působnost ustanovení, jako jsou ustanovení týkající se práva na obnovení řízení, omezena na vymezení těchto důvodů pro neuznání. Jejich účelem není harmonizace vnitrostátních právních předpisů. Tímto rámcovým rozhodnutím nejsou dotčeny budoucí nástroje Evropské unie zaměřené na sbližování právních předpisů členských států v oblasti trestního práva.
- (15) Důvody pro neuznání jsou nepovinné. Nicméně by se měly členské státy při zvažování provedení těchto důvodů ve vnitrostátním právu řídit zejména právem na spravedlivý proces a měly by zohlednit obecný cíl tohoto rámcového rozhodnutí podpořit procesní práva osob a usnadnit justiční spolupráci v trestních věcech [...]

16 Článek 1 rámcového rozhodnutí 2009/299, nadepsaný „Účel a oblast působnosti“, zní:

„1. Účelem tohoto rámcového rozhodnutí je posílit procesní práva osob v trestním řízení, usnadnit justiční spolupráci v trestních věcech a zejména zlepšit vzájemné uznávání soudních rozhodnutí mezi členskými státy.

2. Tímto rámcovým rozhodnutím není dotčena povinnost ctít základní práva a obecné právní zásady zakotvené v článku 6 Smlouvy, včetně práva osob, proti nimž je vedeno trestní řízení, na obhajobu, a veškeré související povinnosti justičních orgánů zůstávají nedotčeny.

3. Tímto rámcovým rozhodnutím se zavádějí společná pravidla pro uznávání nebo výkon soudních rozhodnutí v jednom členském státě (vykonávající členský stát), byla-li vydána jiným členským státem (vydávající členský stát) v soudním jednání, kterého se dotýčná osoba nezúčastnila osobně [...]

- 17 Článek 4a rámcového rozhodnutí 2002/584 byl do tohoto rozhodnutí vložen článkem 2 rámcového rozhodnutí 2009/299 a je nadepsaný „Rozhodnutí vydaná v soudním jednání, kterého se dotýčná osoba nezúčastnila osobně“. Jeho odstavec 1 zní:

„Vykonávající soudní orgán může rovněž odmítnout výkon evropského zatýkácího rozkazu vydaného za účelem výkonu trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného s odnětím osobní svobody, pokud se osoba nezúčastnila osobně soudního jednání, ve kterém bylo vydáno dané rozhodnutí, pokud evropský zatýkácí rozkaz neuvádí, že osoba v souladu s dalšími procesními požadavky vymezenými vnitrostátním právem vydávajícího členského státu:

- a) byla včas
 - i) osobně předvolána, a tudíž informována o plánovaném datu a místě konání jednání soudu, ve kterém bylo vydáno dané rozhodnutí, nebo jiným způsobem skutečně převzala úřední informaci o plánovaném datu a místě konání jednání soudu tak, aby bylo možné jednoznačně určit, že o plánovaném jednání soudu věděla,
 - a
 - ii) informována, že rozhodnutí může být vyneseno, pokud se jednání soudu nezúčastní,

nebo

- b) věděla o plánovaném jednání soudu a zmocnila svého právního zástupce, kterého si sama zvolila, nebo který jí byl ustanoven státem, aby ji na jednání soudu obhajoval, a tímto zástupcem byla skutečně na jednání soudu obhajována

nebo

- c) poté, co jí bylo doručeno rozhodnutí a byla výslovně informována o svém právu na obnovení řízení nebo odvolání, které umožňují opětovné přezkoumání skutkové podstaty věci [přezkoumání věci samé] včetně nových důkazů a které mohou vést ke změně původního rozhodnutí[, přičemž dotčená osoba má právo se těchto příslušných řízení zúčastnit]:
 - i) výslovně uvedla, že rozhodnutí nenapadne,

nebo

- ii) nepodala návrh na obnovení řízení nebo odvolání v příslušné lhůtě

nebo

- d) neobdržela osobně toto rozhodnutí, avšak:
 - i) toto rozhodnutí jí bude osobně doručeno neprodleně po jejím předání a bude výslovně informována o svém právu na obnovení řízení nebo odvolání, které umožňují opětovné přezkoumání skutkové podstaty věci [přezkoumání věci samé] včetně nových důkazů a které mohou vést ke změně původního rozhodnutí, [přičemž dotčená osoba má právo se těchto příslušných řízení zúčastnit,
 - a
 - ii) bude informována o lhůtě, ve které musí podat návrh na obnovení řízení nebo odvolání, jak stanoví příslušný evropský zatýkácí rozkaz.“

- 18 Článek 8 odst. 1 rámcového rozhodnutí 2002/584 zní takto:

„Evropský zatýkácí rozkaz obsahuje v souladu s formulářem uvedeným v příloze tyto údaje:

- a) totožnost a státní příslušnost vyžádané osoby;

- b) název, adresu, číslo telefonu a faxu a e-mailovou adresu vystavujícího justičního orgánu;
- c) údaj o tom, zda existuje vykonatelný rozsudek, zatýkácí rozkaz nebo jiné vykonatelné soudní rozhodnutí se stejným účinkem v oblasti působnosti článků 1 a 2;
- d) povahu a právní kvalifikaci trestného činu, zejména s ohledem na článek 2;
- e) popis okolností, za kterých byl trestný čin spáchán, včetně doby, místa a míry účasti vyžádané osoby na trestném činu;
- f) uložený trest, existuje-li pravomocný rozsudek, nebo stanovené trestní sazby pro daný trestný čin podle práva vystavujícího členského státu;
- g) pokud možno, jiné následky trestného činu.“

19 Článek 15 tohoto rámcového rozhodnutí, nadepsaný „Rozhodnutí o předání“, stanoví:

„1. Vykonávající justiční orgán rozhodne o předání osoby ve lhůtách a za podmínek stanovených v tomto rámcovém rozhodnutí.

2. Považuje-li vykonávající justiční orgán informace, které mu sdělil vystavující členský stát, za nedostatečné pro to, aby mohl rozhodnout o předání, požádá o neprodlené poskytnutí potřebných doplňujících informací, zejména s ohledem na články 3 až 5 a článek 8, a může stanovit lhůtu, ve které mají být tyto informace dodány, přičemž vezme v úvahu nutnost dodržet lhůty stanovené v článku 17.

3. Vystavující justiční orgán může kdykoli doručit vykonávajícímu justičnímu orgánu dodatečné užitečné informace.“

20 Článek 17 uvedeného rámcového rozhodnutí zní:

„1. Evropský zatýkácí rozkaz se projednává a vykonává jako neodkladná záležitost.

2. Souhlasí-li vyžádaná osoba se svým předáním, mělo by být pravomocné rozhodnutí o výkonu evropského zatýkácího rozkazu přijato do deseti dnů od vyjádření tohoto souhlasu.

3. V ostatních případech by mělo být pravomocné rozhodnutí o výkonu evropského zatýkácího rozkazu přijato do 60 dnů od zatčení vyžádané osoby.

4. Nelze-li v konkrétních případech vykonat evropský zatýkácí rozkaz ve lhůtách stanovených v odstavci 2 nebo 3, uvědomí o tom vykonávající justiční orgán neprodleně vystavující justiční orgán s uvedením důvodů prodloužení. V tomto případě lze lhůty prodloužit o dalších 30 dnů.

[...]“

- 21 V písmeni d) jednotného vzoru evropského zatýkacího rozkazu, který se nachází v příloze rámcového rozhodnutí 2002/584, je uvedeno následující:

► ⁽¹⁾ d) Uved'te, zda se dotyčná osoba zúčastnila osobně soudního jednání, ve kterém bylo vydáno dané rozhodnutí:

1. ☐ Ano, dotyčná osoba se zúčastnila osobně soudního jednání, ve kterém bylo vydáno dané rozhodnutí.

2. ☐ Ne, dotyčná osoba se nezúčastnila osobně soudního jednání, ve kterém bylo vydáno dané rozhodnutí.

3. Pokud jste zaškrtnli rámeček v bodě 2, potvrďte prosím jednu z následujících skutečností:

☐ 3.1a dotyčná osoba byla osobně předvolána dne (den/měsíc/rok), a tudíž vyzkoumána o plánovaném datu a místě konání jednání soudu, ve kterém bylo vydáno dané rozhodnutí, tak, že byla informována, že rozhodnutí může být vydáno, pokud se jednání soudu nezúčastní;

NEBO

☐ 3.1b dotyčná osoba nebyla předvolána osobně, ale jiným způsobem skutečně převzala úřední informaci o plánovaném datu a místě konání jednání soudu, ve kterém bylo vydáno dané rozhodnutí, tak, že bylo možné jednoznačně určit, že o plánovaném jednání soudu věděla, a byla informována, že rozhodnutí může být vydáno, pokud se jednání soudu nezúčastní;

NEBO

☐ 3.2. dotyčná osoba o plánovaném jednání soudu věděla a zmocnila svého právního zástupce, kterého si sama zvolila, nebo který jí byl ustanoven státem, aby ji na jednání soudu obhajoval, a tímto zástupcem byla skutečně na jednání soudu obhajována;

NEBO

☐ 3.3. dotyčné osobě bylo doručeno rozhodnutí dne (den/měsíc/rok) a dotyčná osoba byla výslovně informována o svém právu na obnovení řízení nebo odvolání, které umožňují opětovné přezkoumání skutkové podstaty věci včetně nových důkazů a které mohou vést ke změně původního rozhodnutí, a

☐ dotyčná osoba výslovně uvedla, že toto rozhodnutí nenapadne;

NEBO

☐ nepodala návrh na obnovení řízení nebo odvolání v příslušné lhůtě;

NEBO

☐ 3.4. dotyčné osobě nebylo rozhodnutí osobně doručeno, avšak

— dotyčné osobě bude toto rozhodnutí osobně doručeno neprodleně po jejím předání, a

— jakmile jí bude rozhodnutí doručeno, dotyčná osoba bude výslovně informována o svém právu na obnovení řízení nebo odvolání, které umožňují opětovné přezkoumání skutkové podstaty věci včetně nových důkazů a které mohou vést ke změně původního rozhodnutí, a

— dotyčná osoba bude informována o lhůtě, v níž musí podat návrh na obnovení řízení nebo odvolání a jejíž délka bude dní.

4. Pokud jste zaškrtnli rámeček v bodě 3.1b, 3.2 nebo 3.3, uveďte prosím informace o způsobu splnění příslušných podmínek:

.....

.....

Nizozemské právo

- 22 Rámcové rozhodnutí 2002/584 provádí do nizozemského práva Overleveringswet (zákon o předávání osob) ze dne 29. dubna 2004 (Stb. 2004, č. 195, dále jen „OLW“).

23 Článek 12 OLW zní takto:

„Předání se odmítne, pokud je účelem evropského zatýkacího rozkazu zajistit výkon rozsudku vydaného na jednání soudu, kterého se obžalovaný nezúčastnil osobně, a pokud evropský zatýkací rozkaz neuvádí, že v souladu s procesními požadavky vydávajícího členského státu

- a) byl obžalovaný včas osobně předvolán, a tudíž informován o plánovaném datu a místě konání jednání soudu, ve kterém bylo vydáno dané rozhodnutí, nebo jiným způsobem skutečně převzal úřední informaci o plánovaném datu a místě konání tohoto jednání soudu tak, aby bylo možné jednoznačně určit, že o plánovaném jednání soudu věděl, a byl informován, že rozhodnutí může být vyneseno, pokud se jednání soudu nezúčastní, nebo
- b) byl obžalovaný informován o jednání soudu a zmocnil svého právního zástupce, kterého si sám zvolil, nebo který mu byl ustanoven státem, aby jej obhajoval, a byl tímto zástupcem na jednání soudu skutečně obhajován, nebo
- c) poté, co bylo obžalovanému doručeno rozhodnutí a byl výslovně informován o svém právu na obnovení řízení nebo odvolání, která umožňují opětovné přezkoumání věci samé včetně nových důkazů a mohou vést ke změně původního rozhodnutí, přičemž dotčená osoba má právo se těchto příslušných řízení zúčastnit:
 - 1. výslovně uvedl, že rozhodnutí nenapadne, nebo
 - 2. nepodal návrh na obnovení řízení nebo odvolání v příslušné lhůtě, nebo
- d) obžalovaný neobdržel osobně toto rozhodnutí, avšak
 - 1. toto rozhodnutí mu bude osobně doručeno neprodleně po jeho předání a bude výslovně informován o svém právu na obnovení řízení nebo odvolání, která umožňují opětovné přezkoumání věci samé včetně nových důkazů a mohou vést ke změně původního rozhodnutí, přičemž dotčená osoba má právo se těchto příslušných řízení zúčastnit,
 - 2. bude informován o lhůtě, ve které musí podat návrh na obnovení řízení nebo odvolání, jak stanoví příslušný evropský zatýkací rozkaz.“

24 Písmeno D přílohy 2 OLW, nadepsané „Vzor evropského zatýkacího rozkazu [...]“, odpovídá písmeni d) přílohy rámcového rozhodnutí 2002/584.

Spor v původním řízení a předběžné otázky

- 25 Z předkládacího rozhodnutí vyplývá, že u předkládajícího soudu, Rechtbank Amsterdam (soud v Amsterdamu, Nizozemsko), podal officier van justitie bij de Rechtbank (státní zástupce při soudu) dne 17. ledna 2017 návrh na výkon evropského zatýkacího rozkazu, jež vystavil dne 12. června 2014 Sąd Okręgowy w Gdańsku (krajský soud v Gdaňsku, Polsko) (dále jen „předmětný evropský zatýkací rozkaz“).
- 26 Tímto evropským zatýkacím rozkazem je požadováno zatčení a předání polského státního příslušníka S. A. Zdziaskza, který pobývá v Nizozemsku, za účelem výkonu dvou trestů odnětí svobody v Polsku.
- 27 V uvedeném evropském zatýkacím rozkaze je v tomto ohledu poukázáno na rozsudek, kterým se ukládá celkový trest a který dne 25. března 2014 vydal Sąd Rejonowy w Wejherowie (okresní soud ve Wejherowu, Polsko). Toto rozhodnutí se týká celkem pěti skutků (č. 1 až 5), které jsou podle polského práva trestnými činy, jichž se dopustil S. A. Zdziasek.

- 28 Rozhodnutím ze dne 25. března 2014 Sąd Rejonowy w Wejherowie (okresní soud ve Wejherowo) z vlastního podnětu:
- sloučil trest odnětí svobody, který byl uložen S. A. Zdziaskovi pravomocným rozsudkem Sąd Rejonowy w Wejherowie (okresní soud ve Wejherowo) ze dne 21. dubna 2005 za skutek č. 1, a trest odnětí svobody, který by této osobě uložen pravomocným rozsudkem Sąd Rejonowy w Gdyni (okresní soud v Gdyni, Polsko) ze dne 16. června 2006 za skutek č. 2, do jednoho trestu odnětí svobody v délce jednoho roku a šesti měsíců, a
 - změnil souhrnný trest odnětí svobody v délce čtyř let, který byl uložen S. A. Zdziaskovi za skutky č. 3 až 5 pravomocným rozsudkem Sądu Rejonowyho w Wejherowie (okresní soud ve Wejherowo) ze dne 10. dubna 2012 na souhrnný trest odnětí svobody v délce tří let a šesti měsíců, jelikož to vyžadovala změna právní úpravy svědčící ve prospěch dotyčné osoby.
- 29 Pokud jde o trest odnětí svobody související se skutky č. 1 a 2, předkládající soud rozhodnutím ze dne 11. dubna 2017
- odmítl předání S. A. Zdziaska v rozsahu, v němž se tento trest odnětí svobody týká skutku č. 1, neboť tento skutek, jak je popsán v předmětném evropském zatýkacím rozkaze, není podle nizozemského práva trestný a
 - přerušil řízení týkající se výkonu tohoto evropského zatýkacího rozkazu v rozsahu, v němž se tento trest odnětí svobody týká skutku č. 2, aby se mohl vystavujícího justičního orgánu dotázat na doplňující informace.
- 30 Tato žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká pouze trestu odnětí svobody souvisejícího s trestnými činy, které představují skutky č. 3 až 5.
- 31 V písmeni d) předmětného evropského zatýkacího rozkazu je uvedeno, že S. A. Zdziasek se řízení, v němž bylo vydáno soudní rozhodnutí, kterým bylo pravomocně rozhodnuto o trestu, jenž měl vykonat, osobně nezúčastnil.
- 32 Vystavující orgán v tomto písmeni d) zaškrtl pouze rámeček v bodě 3.2, který zní následovně:
- „[dotčená osoba] věděla o plánovaném jednání soudu a zmocnila svého právního zástupce, kterého si sama zvolila, nebo který jí byl ustanoven státem, aby ji na jednání soudu obhajoval, a tímto zástupcem byla skutečně na jednání soudu obhajována“.
- 33 V písmeni d) dále vystavující orgán vyplnil bod 4, ve kterém má možnost uvést, proč se domnívá, že je splněna podmínka podle bodu 3.2, a konstatoval v něm následující:
- „[S. A. Zdziasek] byl o konání soudního jednání řádně informován v souladu s ustanoveními polského trestního řádu. Oznámení o jednání bylo zasláno na adresu, kterou odsouzená osoba uvedla během přípravného řízení. Byl poučen o následcích, které nastanou, nevyrozumí-li justiční orgány o změně adresy svého bydliště nebo pobytu. Během soudního jednání využil [S. A. Zdziasek] služeb právního zástupce, který byl přítomen na jednání soudu i při vynesení rozsudku.“
- 34 Z doplňujících informací, které sdělil vystavující justiční orgán, vyplývá, že:
- bod 3.2 a vysvětlení poskytnutá v bodě 4 se týkaly řízení, které vedlo k vydání rozsudku ze dne 25. března 2014, jímž byl uložen celkový trest, a nikoli tří odsuzujících rozhodnutí, které byly podkladem pro jeho vydání;

- podle polského práva v rámci takových řízení, jako je řízení, v němž bylo vydáno rozhodnutí ze dne 25. března 2014, platí, že:
 - a) se již neprojednávává „podstata věci, které se dané řízení týká“,
 - b) „základem rozsudku, kterým se ukládá celkový trest, jsou tresty uložené právně závazným odsuzujícím rozhodnutím“,
 - c) rozsudek, kterým se ukládá celkový trest, se týká pouze „otázek souvisejících se sloučením těchto trestů do jednoho nebo více celkových trestů a otázky započtení některých dob vykonaného trestu do celkového trestu“ a
 - d) takový rozsudek je „svou povahou pro odsouzenou osobu příznivý“, jelikož „sloučením jednotlivých trestů do jednoho celkového trestu v praxi dochází k podstatnému zkrácení uloženého trestu“;
 - S. A. Zdziaskovi bylo na adresu, kterou uvedl, zasláno předvolání na první jednání konané dne 28. ledna 2014. S. A. Zdziasek si předvolání nevyzvedl a tohoto jednání se nezúčastnil. Sąd Rejonowy w Wejherowie (okresní soud ve Wejherowu) ustanovil S. A. Zdziaskovi z úřední povinnosti advokáta a ve zbývajících částech řízení přerušil. Stejným způsobem byl S. A. Zdziasek předvolán ke druhému jednání konanému dne 25. března 2014, jehož se rovněž nezúčastnil. Jednání, na kterém byl vyhlášen rozsudek, jímž byl uložen celkový trest, se zúčastnil advokát, který mu byl ustanoven z úřední povinnosti.
- 35 Na základě těchto okolností, které uvedl vystavující orgán, má předkládající soud za to, že okolnost popsaná v čl. 4a odst. 1 písm. b) rámcového rozhodnutí 2002/584, která odpovídá situaci uvedené v písmeni d), bodu 3.2 jednotného vzoru evropského zatýkácího rozkazu, který se nachází v příloze tohoto rámcového rozhodnutí, se v projednávaném případě neuplatní, jelikož z uvedených okolností nevyplývá, že vyžádaná osoba „věděla o plánovaném jednání soudu“ ani že „zmocnila svého právního zástupce, kterého si sama zvolila, nebo který jí byl ustanoven státem, aby ji na jednání soudu obhajoval“.
- 36 Předkládající soud se předně táže, zda takové rozhodnutí, jako je rozsudek ze dne 25. března 2014, kterým byl uložen celkový trest a ve prospěch dotčené osoby změněn souhrnný trest odnětí svobody, k němuž byla předtím pravomocně odsouzena, a kterým byly do jediného trestu odnětí svobody sloučeny různé tresty odnětí svobody, k nimž byla předtím pravomocně odsouzena, ale již se v něm neposuzovala otázka, zda dotčená osoba spáchala předmětné trestné činy, spadá do působnosti čl. 4a odst. 1 rámcového rozhodnutí 2002/584.
- 37 Je-li tomu tak, předkládající soud by mohl výkon předmětného evropského zatýkácího rozkazu odmítnout, jelikož by nebyla splněna podmínka uvedená v čl. 4a odst. 1 písm. b) tohoto rámcového rozhodnutí.
- 38 Tento soud se nicméně domnívá, že na vznesený dotaz je třeba odpovědět záporně, a to zejména kvůli znění čl. 4a odst. 1 písm. c) a d) uvedeného rámcového rozhodnutí, v nichž je použita formulace „které umožňují opětovné přezkoumání skutkové podstaty věci [přezkoumání věci samé] včetně nových důkazů“.
- 39 Z této formulace podle předkládajícího soudu vyplývá, že se týká situace, kdy trestní soud rozhodl ve věci samé tak, že se vyslovil k vině dotčené osoby v souvislosti s vytýkaným trestným činem a případně jí za tento trestný čin uložil sankci. O takovou situaci se naproti tomu nejedná v případě takového rozsudku, kterým se ukládá celkový trest, jaký dne 25. března 2014 vynesl Sąd Rejonowy w Wejherowie (okresní soud ve Wejherowu), jelikož v tomto druhu řízení se již neposuzuje otázka viny dotčené osoby.

- 40 Předkládající soud ovšem uvedl, že polský vystavující justiční orgán je podle všeho naopak toho názoru, že takové rozhodnutí do působnosti čl. 4a odst. 1 rámcového rozhodnutí 2002/584 spadá, jelikož v písmeni d) předmětného evropského zatýkacího rozkazu uvádí pouze informace týkající se řízení, v němž byl vydán rozsudek, kterým se ukládá celkový trest, a informace týkající se rozhodnutí o vině dotyčné osoby, které je jeho podkladem, v něm zmíněny nejsou.
- 41 Pokud by bylo na tento první dotaz odpovězeno záporně, předkládající soud má dále za to, že je třeba posoudit, zda se dotyčná osoba ve fázi rozhodnutí o vině, které je podkladem rozsudku, jímž se ukládá celkový trest, osobně zúčastnila jednání soudu, ve kterém bylo toto rozhodnutí o vině vyneseno, a není-li tomu tak, zda je zjištěno, že nastala některá z okolností uvedených v čl. 4a odst. 1 písm. a) až d) rámcového rozhodnutí 2002/584.
- 42 Co se v projednávaném případě týče podkladového rozsudku, polské justiční orgány poskytly na žádost nizozemského státního zastupitelství doplňující informace, ze kterých podle předkládajícího soudu vyplývá, že S. A. Zdziaszek se v řízení v prvním stupni ani v odvolacím řízení osobně nezúčastnil žádného jednání soudu, ve kterém byla věc meritorně posuzována.
- 43 Pokud jde o použitelnost některé z okolností uvedených v čl. 4a odst. 1 písm. a) až d) rámcového rozhodnutí 2002/584, předkládající soud konstatuje, že vystavující justiční orgán nevyužil bodu 2 písmene d) formuláře evropského zatýkacího rozkazu, ani neuvedl použitelnou kategorii bodu 3 písmene d) tohoto formuláře.
- 44 Vystává tudíž otázka, zda předkládající soud může za takových okolností odmítnout výkon předmětného evropského zatýkacího rozkazu z tohoto důvodu.
- 45 Tento soud má za to, že existují okolnosti, na jejichž základě lze na tuto otázku odpovědět kladně.
- 46 Ze slovního spojení „pokud evropský zatýkací rozkaz neuvádí“ použitého v úvodní větě čl. 4a odst. 1 rámcového rozhodnutí 2002/584 lze v této souvislosti podle předkládajícího soudu dovodit, že informace týkající se použitelnosti některé z okolností popsanych v písmenech a) až d) tohoto ustanovení musí být v zásadě uvedeny v písmeni d) formuláře evropského zatýkacího rozkazu nebo alespoň v souladu s formulací kategorií, které jsou v něm popsány.
- 47 Takový výklad je rovněž v souladu s cíli sledovanými tímto rámcovým rozhodnutím, kterými je zaprvé zajistit, aby bylo pravomocné rozhodnutí o výkonu evropského zatýkacího rozkazu přijato ve stanovené lhůtě, takže je potřeba omezit na minimum případy, v nichž je nezbytné žádat o doplňující informace, zadruhé přesně a jednotně vymezit důvod pro odmítnutí a zatřetí umožnit vykonávajícímu justičnímu orgánu jednoduše a transparentně prověřit, zda bylo skutečně dodrženo právo dotyčné osoby na obhajobu.
- 48 Předkládající soud nicméně uvedl, že existují i skutečnosti, které podporují opačný názor. Vystavující justiční orgány zjevně mají zpravidla za to, že není nezbytné využít kategorií uvedených v bodě 3 písmeni d) formuláře evropského zatýkacího rozkazu.
- 49 Kladná odpověď na tuto otázku by kromě tohoto mohla vést v rozporu se zásadou vzájemného uznávání k častějšímu odmítání, a tudíž i k ojedinělejšímu předávání.
- 50 Pokud by bylo na první dvě otázky odpovězeno záporně, předkládající soud má za to, že je třeba dále ověřit, zda se na rozhodnutí o vině, které je podkladem rozsudku, jímž se ukládá celkový trest, uplatní některá z okolností uvedených v čl. 4a odst. 1 písm. a) až d) rámcového rozhodnutí 2002/584.

- 51 Z doplňujících informací poskytnutých vystavujícím justičním orgánem v tomto ohledu podle předkládajícího soudu vyplývá, že řízení v prvním stupni, ve kterém byl S. A. Zdziaszek odsouzen dne 10. dubna 2012, jakož i odvolací řízení, ve kterém toto odsuzující rozhodnutí nebylo změněno, proběhla v Polsku.
- 52 Vystavující justiční orgán uvedl stran řízení v prvním stupni následující skutečnosti:
- v řízení v první stupni se konalo 27 soudních jednání;
 - vyžádaná osoba se žádného z těchto jednání nezúčastnila;
 - nejprve byla vyžádaná osoba postupně zastoupena dvěma právními zástupci ustanovenými z úřední povinnosti a poté právním zástupcem, kterého si zvolila a který se zúčastnil následujících jednání, a
 - vyžádaná osoba ani jí zvolený právní zástupce se nezúčastnili jednání, na kterém bylo vyneseno odsuzující rozhodnutí, ale byli informováni o obsahu rozsudku, jímž bylo rozhodnuto o věci samé, neboť požádali o zaslání „právního odůvodnění“ tohoto rozsudku.
- 53 Podle názoru předkládajícího soudu z těchto skutečností nelze vyvodit, že ve fázi řízení, v níž měl S. A. Zdziaszek právního zástupce ustanoveného z úřední povinnosti, „věděl[...] o plánovaném jednání soudu“ ve smyslu čl. 4a odst. 1 písm. b) rámcového rozhodnutí 2002/584.
- 54 Jinak je tomu ovšem ve fázi řízení, které se zúčastnil právní zástupce, jehož si S. A. Zdziaszek zvolil; podle předkládajícího soudu lze totiž z účasti tohoto právního zástupce dovodit, že S. A. Zdziaszek v této fázi skutečně „věděl[...] o plánovaném jednání soudu“ a tohoto právního zástupce „zmocnil[...]“, „aby [ho] na jednání soudu obhajoval“ ve smyslu tohoto ustanovení.
- 55 Z informací poskytnutých vystavujícím justičním orgánem nicméně nevyplývá, že S. A. Zdziaszek byl „tímto zástupcem [...] skutečně na jednání soudu obhajován[...]“, ale pouze že se uvedený právní zástupce jednání v řízení v prvním stupni zúčastnil. Kromě toho nebylo nikterak upřesněno, kterého ze 27 jednání, jež se konala v rámci tohoto řízení, se právní zástupce, jehož si S. A. Zdziaszek zvolil, zúčastnil, ani co bylo předmětem těchto jednání. Pouze na základě těchto informací tudíž nelze dovodit, že se tento právní zástupce jednání zúčastnil a že na nich dotyčnou osobu skutečně obhajoval.
- 56 Předkládající soud má tudíž za to, že se S. A. Zdziaszek soudního jednání, ve kterém bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí, osobně nezúčastnil a že na toto řízení nedopadá žádná z okolností uvedených v čl. 4a odst. 1 písm. a) až d) rámcového rozhodnutí 2002/584.
- 57 Stran odvolacího řízení uvedl vystavující justiční orgán následující skutečnosti:
- vyžádaná osoba se nezúčastnila jednání v rámci odvolacího řízení;
 - na toto jednání byla řádně předvolána a
 - jednání v rámci odvolacího řízení se zúčastnil právní zástupce vyžádané osoby.
- 58 Na základě doplňujících informací poskytnutých vystavujícím justičním orgánem, v nichž je uvedeno, že S. A. Zdziaszek a jeho právní zástupce byli informováni o obsahu rozsudku ze dne 10. dubna 2012, předkládající soud dovodil, že vyžádaná osoba „věděla o plánovaném jednání soudu“ v odvolacím řízení a „zmocnila svého právního zástupce, [...] aby ji na jednání soudu obhajoval“. Vzhledem k tomu, že se v rámci odvolacího řízení konalo jediné jednání, z těchto informací, v nichž je uvedeno, že se tento právní zástupce zúčastnil jednání v rámci odvolacího řízení, kromě toho dovozuje, že S. A. Zdziaszek byl „tímto zástupcem [...] skutečně na [tomto] jednání soudu obhajován[...]“.

- 59 Situace se tedy s ohledem na uvedené skutečnosti liší v závislosti na tom, zda se pozornost zaměřuje na řízení v prvním stupni nebo na odvolací řízení, a to za předpokladu, že věc v nich byla meritorně zkoumána.
- 60 Než předkládající soud požádá vystavující justiční orgán o vyjasnění této otázky, táže se na to, zda odvolací řízení spadá do působnosti čl. 4a odst. 1 rámcového rozhodnutí 2002/584.
- 61 Tento soud se domnívá, že několik okolností svědčí ve prospěch kladné odpovědi.
- 62 V tomto ohledu vychází ze znění tohoto ustanovení, které neomezuje svou působnost na řízení v prvním stupni, jelikož jeho písmena c) a d) výslovně odkazují na „obnovení řízení“ a „odvolání“. V polském právu přitom v odvolacím řízení dochází k novému meritornímu zkoumání věci.
- 63 Takový výklad čl. 4a odst. 1 tohoto rámcového rozhodnutí kromě toho podle předkládajícího soudu potvrzuje i cíl, který sleduje uvedené ustanovení a kterým je – jak rozhodl Soudní dvůr v bodě 43 rozsudku ze dne 26. února 2013, Melloni (C-399/11, EU:C:2013:107), a v bodě 37 rozsudku ze dne 24. května 2016, Dworzecki (C-108/16 PPU, EU:C:2016:346) – umožnit vykonávajícímu justičnímu orgánu povolit předání navzdory nepřítomnosti vyžádané osoby na jednání soudu, ve kterém byla odsouzena, při plném dodržení práva na obhajobu.
- 64 Právo na obhajobu je totiž součástí práva na spravedlivý proces ve smyslu článku 6 EÚLP a článku 47 Listiny, takže pokud členský stát zavedl odvolací řízení, je povinen zajistit, aby měla dotyčná osoba v jeho rámci základní záruky uvedené ve zmíněných ustanoveních. Ačkoliv má dotyčná osoba možnost se svého práva na obhajobu vzdát, nic to nemění na tom – jak rozhodl Evropský soud pro lidská práva – že trestní soud, který má znovu rozhodnout o vině dotčené osoby, rozhodnout nemůže, pokud přímo neposoudí důkazy osobně předložené obžalovaným, který chce prokázat, že se jednání, jež je údajně trestným činem, nedopustil. V takové situaci proto nelze pouze na základě toho, že dotyčná osoba mohla využít svého práva na obhajobu v rámci řízení v prvním stupni, dovodit, že byly dodrženy požadavky stanovené v článku 6 EÚLP a článku 47 Listiny.
- 65 Pokud se dotyčná osoba nezúčastnila osobně soudního jednání v odvolacím řízení a věc byla v tomto řízení meritorně posuzována, přičemž dotyčná osoba byla znovu odsouzena nebo bylo potvrzeno odsuzující rozhodnutí vydané v řízení v prvním stupni, má předkládající soud za to, že v souladu s cílem čl. 4a odst. 1 rámcového rozhodnutí 2002/584 toto řízení do rozsahu působnosti tohoto ustanovení spadá.
- 66 Předkládající soud ovšem podotýká, že některé jiné členské státy s takovým výkladem nesouhlasí, jelikož mají za to, že odvolací řízení v žádném případě není pro účely ověření požadavků na základě čl. 4a odst. 1 rámcového rozhodnutí 2002/584 relevantní. Lze proto rovněž tvrdit, že je-li prokázáno, že právo dotyčné osoby na obhajobu bylo plně dodrženo v rámci řízení v prvním stupni, na základě zásady vzájemné důvěry je nutno konstatovat, že orgány vydávajícího členského státu v rámci dalších případných řízení neporušily základní práva přiznaná unijním právem. Soudní dvůr však v tomto ohledu dosud nerozhodl.
- 67 Za těchto okolností se Rechtbank Amsterdam (soud v Amsterdamu) rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:

„1) Představuje řízení

- v němž soud vydávajícího členského státu rozhodne o sloučení různých trestů odnětí svobody, k nimž byla dotyčná osoba dříve pravomocně odsouzena, do jediného trestu odnětí svobody, nebo o změně souhrnného trestu odnětí svobody, k němuž byla dotyčná osoba dříve pravomocně odsouzena, a

- ve kterém již tento soud neposuzuje otázku viny,

jako je řízení, v němž byl dne 25. března 2014 vydán ‚rozsudek, kterým se ukládá celkový trest‘, ‚soudní jednání, ve kterém bylo vydáno dané rozhodnutí‘ ve smyslu úvodní věty čl. 4a odst. 1 rámcového rozhodnutí [2002/584]?

2) Může vykonávající justiční orgán:

- v případě, že se vyžádaná osoba osobně nezúčastnila soudního jednání, ve kterém bylo vydáno dané rozhodnutí,
- ale vystavující justiční orgán v [evropském zatýkacím rozkaze] ani v doplňujících informacích, které byly vyžádány podle čl. 15 odst. 2 rámcového rozhodnutí [2002/584], nesdělil informace týkající se použitelnosti jedné nebo více okolností uvedených v čl. 4a odst. 1 písm. a) až d) rámcového rozhodnutí [2002/584] v souladu s formulací jedné nebo více kategorií podle bodu 3 písmene d) jednotného vzoru evropského zatýkacího rozkazu, který se nachází v příloze tohoto rámcového rozhodnutí,

dovodit, že již z tohoto důvodu není splněna žádná z podmínek podle čl. 4a odst. 1 písm. a) až d) rámcového rozhodnutí [2002/584], a již z tohoto důvodu odmítnout výkon [evropského zatýkacího rozkazu]?

3) Představuje odvolací řízení

- v němž byla věc meritorně zkoumána a
- v němž bylo vydáno (nové) rozhodnutí o odsouzení dotyčné osoby nebo bylo potvrzeno odsuzující rozhodnutí, které bylo vyneseno v řízení v prvním stupni,
- přičemž účelem [evropského zatýkacího rozkazu] je výkon tohoto odsuzujícího rozhodnutí,

‚soudní jednání, ve kterém bylo vydáno dané rozhodnutí‘ ve smyslu čl. 4 odst. 1 rámcového rozhodnutí [2002/584]?“

K naléhavému řízení

- 68 Předkládající soud žádá, aby byla tato žádost o rozhodnutí o předběžné otázce projednána v naléhavém řízení o předběžné otázce upraveném v článku 107 jednacího řádu Soudního dvora.
- 69 Tento soud na podporu své žádosti uvádí, že S. A. Zdziaszek je v současné době zadržen v Nizozemsku, dokud nebude rozhodnuto o dalším postupu při výkonu předmětného evropského zatýkacího rozkazu, který na něj vydaly příslušné orgány Polské republiky.
- 70 Předkládající soud kromě toho vysvětluje, že v tomto směru nebude moci přijmout žádné rozhodnutí, dokud Soudní dvůr nerozhodne o předmětné žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce. Odpověď Soudního dvora na položené otázky má tedy přímý a určující dopad na délku zadržení S. A. Zdziaszka v Nizozemsku za účelem jeho případného předání k výkonu tohoto evropského zatýkacího rozkazu.
- 71 Zaprvé je třeba konstatovat, že se tato žádost o rozhodnutí o předběžné otázce týká výkladu rámcového rozhodnutí 2002/584, které spadá do oblastí upravených v hlavě V části třetí Smlouvy o FEU, která pojednává o prostoru svobody, bezpečnosti a práva. V naléhavém řízení o předběžné otázce ji tudíž lze projednat.

- 72 Co se zadruhé týče kritéria naléhavosti, podle ustálené judikatury Soudního dvora je třeba zohlednit skutečnost, že osoba dotčená ve věci v původním řízení je v současné době zbavena osobní svobody a její další zadržení závisí na vyřešení sporu v původním řízení (zejména rozsudek ze dne 10. listopadu 2016, Kovalkovas, C-477/16 PPU, EU:C:2016:861, bod 21 a citovaná judikatura). Situaci dotčené osoby je navíc třeba posuzovat ke dni zkoumání žádosti o projednání žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce v naléhavém řízení (rozsudek ze dne 24. května 2016, Dworzecki, C-108/16 PPU, EU:C:2016:346, bod 22 a citovaná judikatura).
- 73 V projednávané věci je přitom nesporné, že S. A. Zdzaszek byl k tomuto dni zbaven osobní svobody. Jeho další zadržení pak závisí na výsledku sporu v původním řízení, jelikož zadržení bylo nařízeno, jak vysvětlil předkládající soud, v rámci výkonu předmětného evropského zatýkacího rozkazu.
- 74 Za těchto podmínek pátý senát Soudního dvora dne 8. června 2017 na návrh soudce zpravodaje po vyslechnutí generálního advokáta rozhodl, že žádosti předkládajícího soudu o projednání žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce v naléhavém řízení vyhoví.

K předběžným otázkám

K první a třetí otázce

- 75 Podstatou první a třetí otázky předkládajícího soudu, které je třeba posoudit společně, je, zda musí být pojem „soudní jednání, ve kterém bylo vydáno dané rozhodnutí“ ve smyslu čl. 4a odst. 1 rámcového rozhodnutí 2002/584 vykládán v tom smyslu, že odkazuje na odvolací řízení nebo řízení, v němž dochází ke změně jednoho či více dříve uložených trestů odnětí svobody, jako je řízení, v němž byl vydán rozsudek, kterým se ukládá celkový trest, dotčený ve věci v původním řízení.
- 76 Za účelem zodpovězení takto přeformulovaných otázek je třeba zaprvé připomenout, že jak vyplývá z bodů 81, 90 a 98 rozsudku z dnešního dne, Tupikas (C-270/17 PPU), pro účely uplatnění čl. 4a odst. 1 rámcového rozhodnutí 2002/584 je třeba v situaci, kdy řízení probíhalo v několika stupních, v nichž byla vydána po sobě následující rozhodnutí, z nichž alespoň jedno bylo vydáno v nepřítomnosti dotčené osoby, považovat za „soudní jednání, ve kterém bylo vydáno dané rozhodnutí“ pouze odvolací řízení, pokud bylo rozhodnutím vydaným v tomto stupni řízení na základě nového meritorního zkoumání věci ze skutkového i právního hlediska pravomocně rozhodnuto o vině dotčené osoby a byl jí uložen takový trest, jako je opatření spojené s odnětím osobní svobody.
- 77 Je pravda, že takové odsuzující rozhodnutí má v zásadě dvě samostatné části, které však spolu souvisejí, totiž rozhodnutí o vině a rozhodnutí o trestu, kterým je v projednávaném případě trest odnětí svobody (v tomto smyslu viz rozsudek ze dnešního dne, Tupikas, C-270/17 PPU, body 78 a 83).
- 78 To však nic nemění na tom, že i za předpokladu, že je výše uloženého trestu v následujícím řízení změněna, tak jako tomu bylo ve věci v původním řízení, rozhodnutí vydané v odvolacím řízení, které má znaky uvedené v bodě 76 tohoto rozsudku, je pro účely ověření, které musí provést vykonávající justiční orgán na základě čl. 4a odst. 1 rámcového rozhodnutí 2002/584, i nadále relevantní.
- 79 Ze stejných důvodů, jako jsou důvody uvedené v bodech 83 a 84 rozsudku z dnešního dne, Tupikas (C-270/17 PPU), má totiž pravomocné rozhodnutí o vině učiněné v odvolacím řízení přímý vliv na situaci dotčené osoby, a to tím spíše, že představuje právní základ trestu odnětí svobody, který má tato osoba vykonat.
- 80 Je tudíž podstatné, aby dotčená osoba mohla před tím, než je přijato konečné rozhodnutí o její vině, plně využít svého práva na obhajobu.

- 81 Je třeba dodat, že jak rovněž vyplývá z bodů 85 a 86 rozsudku z dnešního dne, Tupikas (C-270/17 PPU), odvolací řízení je v rámci čl. 4a odst. 1 rámcového rozhodnutí 2002/584 rozhodné tím spíše, že plné a skutečné dodržení práva na obhajobu v této fázi soudního procesu může zhojit případné porušení tohoto práva v předchozí etapě trestního řízení.
- 82 Pokud jde o tento aspekt první a třetí otázky, je tudíž třeba konstatovat, že pojem „soudní jednání, ve kterém bylo vydáno dané rozhodnutí“ ve smyslu čl. 4a odst. 1 rámcového rozhodnutí 2002/584 musí být vykládán v tom smyslu, že označuje odvolací řízení, v němž bylo vydáno rozhodnutí, kterým bylo na základě nového meritorního zkoumání věci ze skutkového i právního hlediska pravomocně rozhodnuto o vině dotčené osoby a byl jí uložen takový trest, jako je opatření spojené s odnětím osobní svobody, i když byl uložený trest změněn pozdějším rozhodnutím.
- 83 Zadruhé je třeba zjistit, zda může do působnosti čl. 4a odst. 1 rámcového rozhodnutí 2002/584 spadat rozhodnutí, které bylo vydáno v pozdější fázi řízení a kterým byl změněn jeden či více dříve uložených trestů odnětí svobody, obdobně jako je tomu v případě rozsudku, kterým se ukládá celkový trest, dotčeného ve věci v původním řízení.
- 84 Jak předně vyplývá ze spisu předloženého Soudnímu dvoru, ačkoliv je takový rozsudek vydán poté, co byl dotčené osobě jedním nebo několika rozhodnutími uložen jeden či více trestů, nemá žádný vliv na rozhodnutí o vině učiněné v těchto dřívějších rozhodnutích, které je tudíž pravomocné.
- 85 Takovým rozsudkem dále dochází ke změně výše uloženého trestu nebo uložených trestů. Opatření tohoto druhu je tedy třeba odlišovat od opatření týkajících se postupů při výkonu trestu odnětí svobody. Z judikatury Evropského soudu pro lidská práva ostatně vyplývá, že čl. 6 odst. 1 EÚLP se na otázky týkající se postupů při výkonu trestu odnětí svobody, zejména postupů souvisejících s předběžným propuštěním, neuplatní (v tomto smyslu viz ESLP, 3. dubna 2012, Boulois v. Lucembursko, CE:ECHR:2012:0403JUD003757504, bod 87).
- 86 A konečně řízení, v němž je vydáno takové rozhodnutí, jako je rozsudek, kterým se ukládá celkový trest, dotčený ve věci v původním řízení, kterým dochází zejména ke sloučení jednoho či více trestů, jež byly dotčené osobě dříve uloženy, do jediného nového trestu, nutně vede k výsledku, který je pro tuto osobu příznivější. Například poté, co nabude účinnosti nová právní úprava, na jejímž základě se zjištěný trestný čin trestá méně přísně, může být rozhodnuto o mírnějším trestu. Nebo za situace, kdy je vydáno několik odsuzujících rozhodnutí, přičemž každým z nich je uložen určitý trest, mohou být uložené tresty sloučeny do celkového trestu, který je kratší než součet výší jednotlivých trestů uložených různými dřívějšími rozhodnutími.
- 87 Z judikatury Evropského soudu pro lidská práva v tomto ohledu vyplývá, že záruky stanovené v článku 6 EÚLP se uplatní nejen na rozhodnutí o vině, ale také na rozhodnutí o trestu (v tomto smyslu viz ESLP, 28. listopadu 2013, Dementěv v. Rusko, CE:ECHR:2013:1128JUD004309505, bod 23). Z práva na spravedlivý proces v této souvislosti vyplývá právo dotčené osoby být přítomna na jednání, jelikož jednání může mít značný dopad na výši trestu, který jí bude uložen (v tomto smyslu viz ESLP, 21. září 1993, Kremzov v. Rakousko, CE:ECHR:1993:0921JUD001235086, bod 67).
- 88 O takovou situaci se jedná i v případě specifického postupu při stanovení celkového trestu, který nepředstavuje ryze formální výpočet, ale při určování výše trestu zahrnuje určitý prostor pro uvážení, který spočívá zejména v tom, že může být zohledněna situace a osobnost dotčeného nebo i polehčující či přitěžující okolnosti (v tomto smyslu viz ESLP, 15. července 1982, Eckle v. Německo, CE:ECHR:1983:0621JUD000813078, bod 77, a 28. listopadu 2013, Dementěv v. Rusko, CE:ECHR:2013:1128JUD004309505, body 25 a 26).

- 89 Okolnost, zda má dotčený soud pravomoc dříve uložený trest zpřísnit, je vedle toho v tomto ohledu irelevantní (v tomto smyslu viz rozsudky ESLP, 26. května 1988, Ekbatani v. Švédsko, CE:ECHR:1988:0526JUD001056383, bod 32, a 18. října 2006, Hermi v. Itálie, CE:ECHR:2006:1018JUD001811402, bod 65).
- 90 Z toho vyplývá, že takové řízení, v němž je vydán rozsudek, kterým se ukládá celkový trest, o jaké se jedná ve věci v původním řízení, v němž je znovu stanovena délka dříve uložených trestů odnětí svobody, je třeba pro účely uplatnění čl. 4a odst. 1 rámcového rozhodnutí 2002/584 považovat za relevantní, jelikož za tímto účelem přiznává příslušnému orgánu určitý prostor pro uvážení ve smyslu bodu 88 tohoto rozsudku a jelikož je v něm pravomocně rozhodnuto o trestu.
- 91 V takovém řízení totiž dochází ke stanovení výše trestu, který bude muset odsouzená osoba nakonec vykonat, a tato osoba proto musí mít možnost skutečně využít svého práva na obhajobu, aby mohla ve svůj prospěch ovlivnit rozhodnutí, které má být v tomto směru přijato.
- 92 Okolnost, že je nový trest pro dotčnou osobu příznivější již z povahy věci, je irelevantní, jelikož výše trestu není určena předem, nýbrž závisí na tom, jak příslušný orgán posoudí okolnosti daného případu, a pro dotčenou osobu má rozhodující význam právě konečná výše trestu, který má vykonat.
- 93 S ohledem na výše uvedené důvody je třeba konstatovat, že za takové situace, o jakou se jedná ve věci v původním řízení, kdy bylo v odvolacím řízení, během kterého byla věc znovu meritorně zkoumána, pravomocně rozhodnuto o vině dotčené osoby a zároveň jí byl v důsledku toho uložen trest odnětí svobody, jehož délka však byla následným rozhodnutím, které přijal příslušný orgán poté, co vykonal svoji posuzovací pravomoc a o trestu pravomocně rozhodl, změněna, musí být pro účely uplatnění čl. 4a odst. 1 rámcového rozhodnutí 2002/584 zohledněna obě tato rozhodnutí.
- 94 Jak totiž v této souvislosti vyplývá z bodů 76 až 80, resp. bodů 90 až 92 tohoto rozsudku, právo na obhajobu je třeba zajistit jak v souvislosti s rozhodnutím o vině, tak v souvislosti s konečným stanovením trestu, a jsou-li tyto dva aspekty, které spolu jinak úzce souvisejí, odděleny, z hlediska požadavků uvedeného ustanovení musí být z téhož důvodu posouzena obě konečná rozhodnutí přijatá v tomto ohledu. Cíl tohoto ustanovení totiž spočívá právě v posílení procesních práv dotčených osob, a to na základě zaručení jejich základního práva na spravedlivý proces (v tomto smyslu viz rozsudek z dnešního dne, Tupikas, C-270/17 PPU, body 58 a 61 až 63), a zajištění toho, že se tyto požadavky uplatní jak na rozhodnutí o vině, tak na rozhodnutí o trestu, jak bylo uvedeno v bodě 87 tohoto rozsudku.
- 95 V praxi takový výklad nepovede k žádným obtížím, jelikož jak uvedl generální advokát v bodě 55 svého stanoviska, formulář jednotného vzoru evropského zatýkacího rozkazu, který se nachází v příloze rámcového rozhodnutí 2002/584, vyžaduje poskytnutí informací týkajících se obou těchto aspektů. Výše uvedený výklad tudíž nemůže nikterak ztížit úlohu vystavujícího justičního orgánu.
- 96 S ohledem na všechny výše uvedené úvahy je třeba na první a třetí položenou otázku odpovědět tak, že pojem „soudní jednání, ve kterém bylo vydáno dané rozhodnutí“ ve smyslu čl. 4a odst. 1 rámcového rozhodnutí 2002/584 musí být vykládán tak, že neodkazuje pouze na stupeň řízení, v němž bylo vydáno rozhodnutí o odvolání, jímž bylo na základě nového meritorního zkoumání věci pravomocně rozhodnuto o vině dotčené osoby, ale rovněž na takové následné řízení, jako je řízení, v němž byl vydán rozsudek, kterým se ukládá celkový trest, dotčený ve věci v původním řízení, na jehož základě bylo přijato rozhodnutí, kterým byla pravomocně změněna výše původně uloženého trestu, pokud měl orgán, který posledně uvedené rozhodnutí přijal, v tomto ohledu určitou posuzovací pravomoc.

Ke druhé otázce

- 97 Podstatou druhé otázky předkládajícího soudu je, zda musí být rámcové rozhodnutí 2002/584 vykládáno v tom smyslu, že umožňuje vykonávajícímu justičnímu orgánu odmítnout výkon evropského zatýkacího rozkazu již proto, že ve formuláři jednotného vzoru evropského zatýkacího rozkazu, který se nachází v příloze tohoto rámcového rozhodnutí, ani v doplňujících informacích získaných od vystavujícího justičního orgánu na základě čl. 15 odst. 2 uvedeného rámcového rozhodnutí není uveden dostatek údajů, na jejichž základě by mohl stanovit, že nastala některá ze situací uvedených v čl. 4a odst. 1 písm. a) až d) téhož rámcového rozhodnutí.
- 98 Za účelem poskytnutí užitečné odpovědi na tuto otázku je třeba připomenout, že ověření, které je třeba provést podle čl. 4a odst. 1 rámcového rozhodnutí 2002/584, se musí v zásadě týkat posledního stupně řízení, v jehož rámci byla věc meritorně zkoumána a v němž bylo přijato pravomocné rozhodnutí o odsouzení dotčené osoby (v tomto smyslu viz rozsudek z dnešního dne, *Tupikas*, C-270/17 PPU, body 81, 90 a 91). Za specifické situace posuzované v rámci odpovědi na první a třetí otázku, kdy byla v novém řízení, v němž bylo využito prostoru pro uvážení, pravomocně změněna výše původně uloženého trestu, jsou v tomto ohledu – jak vyplývá z bodů 93, 94 a 96 tohoto rozsudku – relevantní obě uvedená řízení.
- 99 Vystavující justiční orgán tudíž musí poskytnout informace uvedené v čl. 8 odst. 1 rámcového rozhodnutí 2002/584 v souvislosti s prvním z těchto řízení, případně v souvislosti s oběma těmito řízeními.
- 100 Z toho vyplývá, že vykonávající justiční orgán musí pro účely uplatnění čl. 4a odst. 1 tohoto rámcového rozhodnutí odpovídajícím způsobem omezit přezkum na řízení uvedená v předchozím bodě.
- 101 S ohledem na systém zavedený tímto ustanovením a jak vyplývá ze zbývajících částí jeho samotného znění, vykonávající justiční orgán má možnost odmítnout výkon evropského zatýkacího rozkazu vydaného za účelem výkonu trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného s odnětím osobní svobody, pokud se dotčená osoba nezúčastnila osobně soudního jednání, ve kterém bylo vydáno dané rozhodnutí, jestliže evropský zatýkací rozkaz neuvádí, že jsou splněny podmínky vyjmenované v písmenech a), b), c) nebo d) uvedeného ustanovení.
- 102 Je-li tedy prokázáno, že nastala některá z okolností uvedených v těchto písmenech a) až d), vykonávající justiční orgán je povinen – bez ohledu na nepřítomnost dotčené osoby na jednání soudu, ve kterém bylo vydáno dané rozhodnutí – evropský zatýkací rozkaz vykonat (v tomto smyslu viz rozsudek z dnešního dne, *Tupikas*, C-270/17 PPU, body 50, 55 a 95).
- 103 Pokud by tento orgán dospěl k názoru, že nemá k dispozici dostatek údajů, na jejichž základě může o předání dotčené osoby řádně rozhodnout, musí před tím, než přijme rozhodnutí o předání, využít čl. 15 odst. 2 rámcového rozhodnutí 2002/584 a požádat vystavující justiční orgán o neprodlené poskytnutí doplňujících informací, které považuje za potřebné.
- 104 Pokud vykonávající justiční orgán není ani v této fázi ujištěn o tom, že v průběhu relevantního řízení bylo dodrženo právo dotčené osoby na obhajobu, má možnost výkon evropského zatýkacího rozkazu odmítnout.
- 105 Tento orgán totiž nejen že nesmí tolerovat porušování základních práv, ale rovněž – jak je stanoveno v čl. 15 odst. 2 rámcového rozhodnutí 2002/584 – musí zajistit dodržení lhůt stanovených v článku 17 tohoto rozhodnutí pro přijetí rozhodnutí o způsobu vyřízení evropského zatýkacího rozkazu, takže nelze požadovat, aby se k použití čl. 15 odst. 2 uchýloval znovu (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 5. dubna 2016, *Aranyosi a Căldăraru*, C-404/15 a C-659/15 PPU, EU:C:2016:198, bod 97).

- 106 V této souvislosti je ovšem třeba zdůraznit, že článek 4a rámcového rozhodnutí 2002/584 stanoví důvod, pro který je možné odmítnout výkon evropského zatýkacího rozkazu, a případy uvedené v odstavci 1 písm. a) až d) zmíněného článku jsou koncipovány jako výjimky z tohoto důvodu, pro který je možné odmítnout uznání (v tomto smyslu viz rozsudek z dnešního dne, *Tupikas*, C-270/17 PPU, body 50 a 96).
- 107 Soudní dvůr již za těchto podmínek uvedl, že vykonávající justiční orgán může – a to i poté, co shledá, že situace osoby, na kterou byl vydán evropský zatýkací rozkaz, pod tyto případy nespadá – zohlednit i jiné okolnosti, na jejichž základě bude moci prověřit, že při předání dotčené osoby nedojde k porušení jejího práva na obhajobu (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 24. května 2016, *Dworzecki*, C-108/16 PPU, EU:C:2016:346, body 50 a 51).
- 108 Rámcové rozhodnutí 2002/584 v této souvislosti vykonávajícímu justičnímu orgánu nebrání, aby prověřil, zda bylo dodrženo právo dotčené osoby na obhajobu, a při tom řádně zohlednil všechny okolnosti věci, která je mu předložena, a to včetně informací, které může mít sám k dispozici.
- 109 S ohledem na výše uvedené úvahy je třeba na druhou otázku odpovědět tak, že rámcové rozhodnutí 2002/584 musí být vykládáno v tom smyslu, že pokud se dotčená osoba osobně nezúčastnila řízení, které je relevantní, případně která jsou relevantní pro uplatnění čl. 4a odst. 1 tohoto rámcového rozhodnutí, a pokud není v informacích obsažených ve formuláři jednotného vzoru evropského zatýkacího rozkazu, který se nachází v příloze uvedeného rámcového rozhodnutí, ani v informacích získaných na základě čl. 15 odst. 2 téhož rámcového rozhodnutí uveden dostatek údajů k prokázání toho, že nastala některá ze situací uvedených v čl. 4a odst. 1 písm. a) až d) rámcového rozhodnutí 2002/584, vykonávající justiční orgán má možnost výkon evropského zatýkacího rozkazu odmítnout.
- 110 Toto rámcové rozhodnutí ovšem uvedenému orgánu nebrání, aby zohlednil všechny okolnosti věci, která mu byla předložena, a prověřil, zda bylo v průběhu relevantního řízení nebo relevantních řízení dodrženo právo dotčené osoby na obhajobu.

K nákladům řízení

- 111 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (pátý senát) rozhodl takto:

- 1) Pojem „soudní jednání, ve kterém bylo vydáno dané rozhodnutí“ ve smyslu čl. 4a odst. 1 rámcového rozhodnutí Rady 2002/584/SVV ze dne 13. června 2002 o evropském zatýkacím rozkazu a postupech předávání mezi členskými státy, ve znění rámcového rozhodnutí Rady 2009/299/SVV ze dne 26. února 2009, musí být vykládán tak, že neodkazuje pouze na stupeň řízení, v němž bylo vydáno rozhodnutí o odvolání, jímž bylo na základě nového meritorního zkoumání věci pravomocně rozhodnuto o vině dotčené osoby, ale rovněž na takové následné řízení, jako je řízení, v němž byl vydán rozsudek, kterým se ukládá celkový trest, dotčený ve věci v původním řízení, na jehož základě bylo přijato rozhodnutí, kterým byla pravomocně změněna výše původně uloženého trestu, pokud měl orgán, který posledně uvedené rozhodnutí přijal, v tomto ohledu určitou posuzovací pravomoc.
- 2) Rámcové rozhodnutí 2002/584, ve znění rámcového rozhodnutí 2009/299, musí být vykládáno v tom smyslu, že pokud se dotčená osoba osobně nezúčastnila řízení, které je relevantní, případně která jsou relevantní pro uplatnění čl. 4a odst. 1 tohoto rámcového rozhodnutí v pozměněném znění, a pokud není v informacích obsažených ve formuláři jednotného vzoru

evropského zatýkacího rozkazu, který se nachází v příloze uvedeného rámcového rozhodnutí, ani v informacích získaných na základě čl. 15 odst. 2 téhož rámcového rozhodnutí v pozměněném znění uveden dostatek údajů k prokázání toho, že nastala některá ze situací uvedených v čl. 4a odst. 1 písm. a) až d) rámcového rozhodnutí 2002/584 v pozměněném znění, vykonávající justiční orgán má možnost výkon evropského zatýkacího rozkazu odmítnout.

Toto rámcové rozhodnutí v pozměněném znění ovšem uvedenému orgánu nebrání, aby zohlednil všechny okolnosti věci, která mu byla předložena, a prověřil, zda bylo v průběhu relevantního řízení nebo relevantních řízení dodrženo právo dotyčné osoby na obhajobu.

Podpisy.